

שטריות של אחרים

שאפילו להישרט ביגלון בגילוח זה חבל — למות בשבילן זה בכלל שטות!

אבל אם בא מישהו ודורש ממני למות ביגלון שטות טיפפית במיוחד, שאני אפילו להישרט ביגללה בגילוח לא מוכן — זה כבר לא סתם חבל, או סתם טיפפית, או סתם שטות. זה פשע. אין לי מילה אחרת — פשע!

אז זהו. אני לא מסכים שיבצעו עלי פשע. אני מודיע בזה שאני לא מוכן אפילו להישרט בגילוח ביגלון וכותנו להתנחל בבניין „הדסה“ בחברון, או בכל מיבנה אחר בסביבה. אני בטוח לא מוכן להיפצע על זה, לא למות ולא בטיח. הזכות הזאת שלנו זה בעיני אחת מהשטויות הטיפפיות במיוחד. אם מישהו דווקא רוצה למות לו ביגלון השטות הזאת, ש— הוא מאמין לה — בבקשה. אני לא הולך להתאמץ בשביל לעצור אותו. אבל לדרוש ממני שאני אמות בשביל זה? או מאנ— שים אחרים, שגם הם חושבים שזאת שטות טיפפית? למה?

לפי דעתי צריך לעצור מיד את כל גושי-אמונים בתור חשודים ברצח, ואת הממשלה בתור שותף בכיר, בכל פעם שנהרג בשטחים מישהו שלא מאמין ב— שטויות שלהם — יהודי או ערבי. ואני רוצה עוד להוסיף בהזדמנות זאת שמי כיוון שזה לא יעזור לי במיוחד אחרי מותי, אם יעמידו את גושי-אמונים לדין, אני עושה תרגיל בהגנה עצמית. אני מודיע בזה לכל מי שרוצה לשמוע, שאני על האנשים האלו, על הבניינים שלהם ועל הפולקסוואגנים שלהם לא מוכן לשי— מור, מה שלא יהיה. אני רק על שטויות שאני מאמין בהן מוכן למות. תהרגו אותי, זה אצלי פרינציפ.

דיין יסדר

אני לא יודע אם שמעתם על זה שדיין מוכן לסדר לממשלה הבאה את השילטון העצמי של הפלסטינים. אני שמעתי ש— דיין מוכן גם לארגן לממשלה שאחרי הבאה את איחוד המיזרח התיכון לאר— טונומיה אחת גדולה, ולממשלה שלאח— ריה יהיה דיין מוכן בהחלט ליצור דגם לשיתוף פעולה ישראלי-כורדי.

דיין מעריך שתפקידו החשוב ביותר יגיע חמש ממשלות מעכשיו. אז יציע לפרק את כל ההסדרים הקיימים ולהתי— חיל הכל מהתחלה.

מחבואים

בעיתון „ידיעות אחרונות“ קראתי ב— שבוע שעבר שמר יוסי דיין, מזכיר תנועת „כך“ (ואני לא אספר לכם מה הוא מזכיר לי) נעצר על-ידי מישטר-ירושלים בחשד של נסיון רצח נהגי-מונית הערבי בדרום ירושלים מיד לאחר אירועי חברון. וככה היה כתוב שם בעיתון:

„אתמול (4.5.80) נודע כי יוסי דיין, שהמישטרה היפשה אחריו במשך ימים מיספר, היה רוב הזמן בביתו“.

נ, זה לא מצחיק? המישטרה מחפשת חשוד ברצח, ואיפה החשוד ברצח מת— חבא? בבית שלו! באמת, מה הם, משו— גנים מישטרת ירושלים? הם חושבים שאילו היה יוסי דיין יורה בערבי, הוא היה גם חושב שעשה משהו רע ובורח להתחבא באיזו התנחלות נידחת? ככה הם מכירים אותו?

שולטייר לא מסכים להם, מישהו חושב ששולטייר — היה מוכן להישרט בגילוח על זכותו של מישהו אחר לסתום לוול— טייר את הפה? לא היה מוכן!

אני גם חושב שזה לא חכם במיוחד שאנשים ימותו מפני שהם מאמינים ב— שטויות טיפפיות במיוחד. שטויות סתם — שיהיה. אבל שטויות טיפפיות במיוחד,

יד רכה, יד קשה, יד בכים

הממשלה כל הזמן חושבת איך יהיה לה קל יותר לשמור על זה שתישאר ריבונות ישראלית בגדה המערבית וב— רצועת עזה. אם היו שואלים אותי, יותר טוב שהממשלה תשים את היד עמוק בכיס, בשביל לשמור ריבונות לפחות על המכניסים.

יד רכה

יד קשה

יד בכים

מוות זה דבר לא נעים, די נורא, בעצם. הנשמה מורחת לה, ואחרי כמה זמן לא נשאר הרבה גם מכל היתר. לא מאחל לכם. כימעט כל בן-אדם שמת, בייחוד אם מת בגלל איזו שטות, די חבל עליו. והמון אנשים מתים בגלל שטויות. לא תאמינו כמה שזה פופולרי.

אבל גם בעניין המוות יש איזה הבדל חשוב, שעליו בא לי להגיד משהו. זהו ההבדל בין אותם שמתים ביגלל שטויות שהם דווקא כן מאמינים בהן, ובין אלו שמתים ביגלל שטויות שהם לא מאמינים בהן מייודע-מה.

אני, למשל, יש כמה שטויות שבכיף הייתי מת ביגללן. יש אפילו שטות אחת שאני מוכן למות בשבילה פעמיים שלוש, ולא להוציא ציוץ. ואני גם רוצה להודיע שאם ייצא לי למות בשביל השטות הזאת, אני אתנגד לכך שמישהו אחר יצייץ על קברי.

לעומת זאת, יש שטויות שביגללן אני לא מוכן אפילו להישרט בגילוח — ועל למות אני בכלל לא מדבר. מה לעשות? כזה אני. ולא רק זה, אפילו אין לי חשק לבקש סליחה על זה שאני כזה. נראה לי לגמרי סביר.

ולא רק על עצמי אני מדבר. ככל שאני חושב על זה יותר, נדמה לי שזה אידייתי לגמרי שמישהו יהיה מוכן להישרט בגי— לוח ביגלל שטויות של מישהו אחר. וול— טייר, למשל, זה האיש שהיה מוכן למות על זכותו של מישהו אחר לומר דברים

למנות שר-החוץ

מאז שהתפטר דיין אין לנו שר-חוץ, ונדמה לי שהגיע הזמן שאקים קול-צעקה בעניין הזה, אחרת שום דבר לא יזוז.

מה עם שר-החוץ? איך אפשר שמדינה תתקיים בלי שר-חוץ?

פעם היו דיונים על כל מיני מועמדים — דולצ'ין, סבידור, שמיר, ועוד. לא איכ— פת לי מן, אבל שימונו כבר.

אם כן, אני מוכרח להגיד, שאני ממינו שמיר קצת חושש. הבן-אדם הזה כל ה— חיים שלו היה במחתרות ובאירגונים חשאיים, והוא עוד מסוגל לחשוב שגם מדיניות-חוץ זה עניין דומה. ואו, אפילו אם ימנו אותו כשר-חוץ, אף אחד לא יידע מזה, וכל מישרד-החוץ שלנו יירד למחתרת.

פילפל בהרצל

אז זהו. סוף-סוף הגיעו גם הפילפלים למאה לירות הקילו.

זה לא היה קל, תאמינו לי. אני ליווי-תי את מאבקם עוד מפברואר, שכבר אז פיגרו ב— 70% אחרי הענבניות. אני אישית מכיר שלושה פילפלים שהתאבדו מהבו— שה הזאת, ועוד המון פילפלים שקיבלו פריחה אדמדמה. חשבו שאם יהיו דומים לענבניות, זה יעזור להם.

בסוף החליטו הפילפלים שבלי מאבק מאורגן זה לא ילך, ובאמת התחילו לעי— שות אכבר תעמולה. אני לפחות השתכ— נעתי, ונראה שגם המחירים הלכו בעיק— בותי והשתכנעו. במרכז התעמולה הפיל— פלית עמד קו פיקחי מאוד: כשאתה קונה פילפל, טענו הפילפלים, אתה לא קונה רק ירק. אתה קונה גם אוויר. פילפל זה הירק היחידי שיש לו כיס— אוויר רציני, וזה נותן ללקוח יתרון חשוב. אם אוכלים את הפילפל בצורה נכונה, חוסכים זמן. בדרך כלל, כשאוכלים כל ירק אחר, צריך לתת ביס, ואחר-כך להפי— סיק כדי לנשום. והנה, הפילפל חוסך את זה. כאשר אנחנו אוכלים פילפל ב— ביסים גדולים, אנחנו גם נושמים באותה מכה את האוויר שבפנים.

זה גורם להמון היסכון בזמן. דבר חשוב ביותר בזמן האינפלציה.

מזוזה לגמרי

כל העניין הזה של חברון כליכך עלה לי על העצבים, שפשוט החלטתי שלא להגיד שום דבר מצחיק בנושא. זה לא עניין לצחוק. אז מה עשיתי? חברה אחת שלי, מורה במיקצוע, נתנה לי חיבור שכתב לה תלמיד בשיעור-חיבור על הנושא: „מה אפשר ללמוד ממאורעות חברון“, ואני מביא את זה כאן בלי קיצורים והשמטות.

„אני כולי מזוזה מהכתל הנוראי בחברון, שזוהו את כל העם. ביחוד אנחנו מזוזים מזה שהרגו שם אדם שהגדיש את כל חיף לשלום בין יהודים וערבים. זה מוכיח שדבר רישון שישו הערבים זה להרוג את כל אלה שאוהבים אותם, ובשביל לא למות כדאי ליטנאו ערבים. זה דבר רישון שאפשר ללמוד“.

דבר שני שזוהו אותי זה שהערבים ירו שם למתפללים בנג. מזה צריך ללמוד שמתפללים אסור לכולם להתפלל אותו כיוון. הצי צריכים להתפלל לכיוון אחד, וחצי צריכים להתפלל לכיוון שני, וככה לא ירו לכולם בנג, אלא רק לחצי.

וגם עוד זוזתי מזה שנפצע שם חייל שבכלל לא שייך לאנשים שם, אז מה היה לו לשות שם? המסקנה מזה היא שלמקומות כאלו מסוכנים אסור לשלוח חיילים סתם, ורק אנשים שרוצים להתפלל שם שיהיו שם, וזה הדבר השלישי שצריך ללמוד.

ועוד זוזתי לגמרי מזה שמהרימונים ומהכדורים נשברו שם כל הסכוכיות של החלונות, ומזה צריך ללמוד שבמקום שיש יריות אסור לשים סכוכיות בחלונות, זה דבר אחד, ודבר שני זה שהערבים לא רק הורגים אנשים אלא גם שוברים סכוכיות“.